

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2745/2020
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Милица Ковачевић, адвокат у ..., против туженог Ниш-експрес АД Ниш, чији је пуномоћник Весна Лојпур Стојменовић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3208/2019 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3208/2019 од 11.05.2020. године, као неоснована.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Апелациони суд у Нишу је донео пресуду Гж1 3208/2019 дана 11.05.2020. године којом је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Нишу 3 П1 1953/17 од 07.05.2019. године којом је констатовано да се усваја тужбени захтев и поништена као незаконита решење туженог о отказу Уговора о раду број ... од2017. године, којим је тужиоцу престао радни однос отказом уговора о раду број ... од2015. године са Анексом број 2 од 14.10.2016. године и решење туженог број ... од2017. године којим је тужилац удаљен са рада, и обавезан тужени да тужиоца врати на ради и призна му сва права по основу рада која му припадају почев од 16.05.2017. године, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 152.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене другостепене пресуде је тужени изјавио благовремену ревизију којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011, 49/2013-одлука

УС, 74/2013-одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку нису законом предвиђен ревизијски разлог, према одредби члана 407. Закона о парничном поступку, те наводе ревизије туженог у том правцу ревизијски суд није ценио.

Према разлозима побијане пресуде, у конкретном случају од стране тужиоца као запосленог нису предузете радње које би чиниле отказни разлог - неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза, нити повреду радне дисциплине, који отказни разлог је прописан чланом 179. став 2. тачка 1. и став 3. тачка 8. Закона о раду, те решење о отказу уговора о раду није законито и зато је поништено. Такође је поништена, као незаконита, одлука о удаљењу тужиоца са рада која је претходила доношењу незаконитог решења о отказу. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад.

Разлози побијане пресуде засновани су на утврђеном чињеничном стању, да је тужилац био у радном односу код туженог почев од 1982. године, да је решењем туженог број ... од ...2017. године удаљен са рада због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине, из члана 179. став 2. тачка 1. и став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 6. став 1. и члана 7. став 1. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених и члана 19. тачка 4. и 17. Уговора о раду, да је тужиоцу достављено упозорење, а након тога му је решењем о отказу уговора о раду број ... од ...2017. године и отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине из наведених одредаба Закона о раду, Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених туженог, те става 2.3. и тачка 3.2. Пословног кодекса туженог и члана 19. тачка 4. и 7. Уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је ...2017. године, док је радио у трећој смени, самоиницијативно прекинуо са радом на возилу ..., напустио своје радно место у 03,30 h, без дозволе свог руководиоца, и ушао у возило ... за које није имао радни налог, у коме је боравио до 03,50 h, где је затечен од стране радне контроле. Утврђено је да је тужилац конкретном приликом на позив млађих колега, који су радили на возилу ... напустио возило ... и пришао да помогне, да се одмах по доласку контролора вратио на своје радно место и свој посао, кога је благовремено и успешно обавио по радном налогу, а да је код туженог таква пракса да када је некоме потребна помоћ запослени се прво обраћају пословођи да би се одредио запослени који ће да помаже, уз проширење радне листе или издавање нове, без које процедуре запослени не смеју на напуштају своје радно место, али да постоји и пракса да, уколико неки запослени „запну“ са поправком, други мајстор који нема налог - приђе да помогне или да посаветује, те је и тужилац и на тај начин често ангажован на пословима који захтевају већу стручност и знање. Конкретном приликом непосредни руководиоца тужиоца није био присутан.

Правилан је закључак нижестепених судова да се у конкретном случају према утврђеном чињеничном стању не стичу обележја повреде радне обавезе, нити непоштовања прописане радне дисциплине за које је од стране туженог тужиоцу отказан уговор о раду. Конкретно, нема неблагоприятног, несавесног или немарног извршавања радних обавеза од стране тужиоца, под чиме се, одредбама члана 6. став 1. Колективног уговора туженог о утврђивању права обавеза и одговорности запослених, подразумева свако одступање од утврђених или уобичајених рокова за извршење радних обавеза, непоступања запосленог у складу са обавезама из описа послова радног места, непридржавања упутстава за рад у радној јединици, поступања мимо уобичајене пажње која се очекује од просечног запосленог или понашања супротног понашању доброг домаћина, уз свест о штетним последицама таквог понашања. Нема ни непоштовања радне дисциплине, или понашања тужиоца као запосленог које му онемогућава да настави рад код туженог које би по одредби члана 7. истог Колективног уговора могло бити разлог за отказ уговора о раду. Тиме није испуњен отказни разлог ни из одредаба члана 19. тачка 4. и 17. Уговора о раду тужиоца, које упућују на отказне разлоге из члана 6. став 1. и члана 7. Колективног уговора туженог. Такође, нису испуњени ни елементи бића повреде радне обавезе из Пословног кодекса туженог из тачке 3. и 3.2 којим је прописано да запослени имају обавезу да на посао долазе на време и да радно време проведу у ефикасном раду на месту или простору одређеном за послове који обављају, и да у току радног времена нису дозвољени никакви прекиди рада, сем прописане паузе за оброк. Противно наводима ревизије туженог, из утврђених чињеница не произилази да је тужилац неефикасно проводио радно време, па ни да је прекинуо рад на недозвољен начин, већ напротив да је и одлазак од возила кога је непосредно поправљао био у склопу потреба рада, ради помагања другом запосленом, управо на начин за који је у доказном поступку утврђено да јесте и уобичајен. Стога, све и кад би се могло сматрати да је недозвољен начин на који је тужилац прекинуо рад по свом радном налогу, не би било његове кривице кад такво поступање у датим околностима јесте уобичајено код туженог.

Према свему изнетом незаконито је решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу, јер за отказ нису испуњени услови из одредбе члана 179. став 2. тачка 1. нити став 3. тачка 8. Закона о раду, нижестепене одлуке донете су правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање, те је неоснована ревизија тужиоца.

У делу у ком се ревизијски наводи тичу управо правилности утврђеног чињеничног стања, они су ирелевантни, јер се ревизијом према одредби члана 407. Закона о парничном поступку у конкретној парници не могу побијати правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања.

То су разлози због којих је ревизија одбијена као неоснована, по одредби члана 414. Закона о парничном поступку.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен је, јер тужени са ревизијом није успео, а захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка који су настали саставом одговора на ревизију, одбијен је јер ти трошкови нису били потребни за одлуку о ревизији, по одредбама члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић